

Lena (Monòlegs i diàlegs en clau de lluna III)

Un relat de: [Gabriel Boloix Torres](#)

(Lena apareix estirada al banc. Apareix el típic senyor comercial, ben vestit amb el seu maletí i el seu mòbil.)

Senyor: (sona el mòbil. Respon) Sí, sí, ara mateix vinc...(l'apaga) Quin dia! No em deixaran tranquil...

(Veu la Lena)

Senyor: Si us plau, senyora...

(Lena no respon)

Senyor: Si us plau, senyora que podria...

(Lena no respon. S'apropa a ella i puja el to de veu)

Senyor: Si us plau, senyora, que podria seure?!

(Lena s'aixeca lentament)

Lena: Quina hora és?

Senyor: Les deu.

Lena: Ai, que bé! Encara falta una estona perquè surti el pròxim...

Senyor: Puc?

Lena: Oh, sí, sí! Més faltaria, sigui, sigui...jo mai faria un lleig a un senyor.

(El senyor s'asseu, deixa el maletí al seu costat, es treu un diari econòmic i es mira el rellotge)

Senyor: Perdoni senyora, li he dit que eren les deu i són les onze.

Lena: Les onze! Coi, coi, coi, si encara faré tard...(marxa correns, es deixa el bolso al banc i el senyor crida)

Senyor: Ei, senyora! Què es deixa el...

(Torna Lena esbufegant)

Lena: Ai, ai, que no puc més...

Senyor: Però què li passa?

(Lena seu el banc. El senyor veient que no li ha passat res segueix sense immutar-se amb el seu diari. Pausa)

Lena: Si em descuido m'agafa alguna cosa...

Senyor: Com diu?

Lena: Res, home, res...que de poc no em moro.

Senyor: Ah, bé.

Lena: Sap, una vegada un dels meus clients va estar apunt de palmar-la...

Senyor: (amb prepotència) A mi no m'ha passat mai. (fent-se l'interessat) Té molts clients vostè?

Lena: Tenia.

Senyor: Deuria treballar per una gran companyia, oi?

Lena: Treballava sola.

Senyor: Ah, bé, vol dir que és autònoma.

Lena: (riu) Més o menys.

Senyor: Deu estar retirada...

Lena: Bé, de tant en tant encara faig algún servei...(se li acosta a ell, l'acaricia i li diu) Si vol, ara estic de rebaixes...

Senyor: (sec) Gràcies. Haig de mirar els nous valors borsaris...

Lena: (s'aparta) Faci, faci...No deu tenir gaire pressa, oi? (El senyor fa que no amb el cap i comença a llegir el butlletí econòmic) Ah! És clar! Vostè no ve del sud...Jo m'hi he passat mitja vida en aquest coi de país. He viatjat varios dies per arribar a aquest coi de frontera i poder fer el canvi de línia.(s'aixeca) I què em trobo? Quatre! En aquesta fantàstica estació només hi passen quatre trens! Visca la modernitat! Ja ho sé que em dirà...això és provisional, amb el temps els horaris s'ampliaran...clar, clar...Jo també em pensava que quan vaig començar amb la meva feina seria provisional i miri, ja fa gairebé quaranta anys que m'hi dedico.

Senyor: Quaranta anys? Felicitats!

Lena: Gràcies. (Es toca els pits i li diu) De debò que no vol...

Senyor: No vull què?

Lena: (molesta) Si vol conèixer els meus serveis...Hòstia!

Senyor: (sec) No, gràcies.

Lena: És estrany. A Mercadal, el meu poble, això no passava. Els homes sempre en volien més. Ja sé sap...tot era més discret, secret, difícil. (amb solemnitat) El règim del Rei Patrocini Fructuós III no permetia el meu ofici...Vaja, què hi farem!, em deia.

Tal com li deia tenia una llarga llista de clients. Fins i tot tenia el general. Pobre home!

(riu) No en sabia gaire de...Bé, la qüestió és que el general de seguida va decidir prescindir dels meus serveis. Va conèixer la Cristina. Era un tros de dona, formosa, alegre, vital, idealista...la pobre creia que amb les seves idees canviaria el món.

Li va ser fàcil seduir el general. El pobre home es delia per tastar una dona com aquella.

I la Cristina sempre li retreia: 'què passa? Només em vols per això? O què!

Tenim una filla! No te'n recordes? O què! Sí, és cert. Varen tenir una filla que li varen posar el nom de Clementina. Potser el general posant aquest nom volia matar la seva mala consciència, la seva poca clemència...Pagava bé, això sí, no en tinc cap queixa.

Una dona com la Cristina amb un gos fidel al règim...podia durar la cosa? No, no va durar gaire. El general ho amagava. Tenia por que la gent sabés qui era la seva amant.

Una amant que volia trencar els esquemes d'aquell vell règim. (pausa.S'asseu. Treu del bolso un maquillatge i es comença a maquillar una mica) Al principi pensava que era una mica creguda, però després quan la vaig conèixer em vaig adonar que era una bona paia...com la dona d'en René. Era coneguda en els cercles aquests clandestins com Aurora Roja. Quin parell! De fet, no eren les preferides del règim. Tot el contrari.

(silenci)

En René no sabia quin tros de dona tenia. Massa dona per un mercader calssasses i poruc. El René sempre li deia a la seva dona: 'Només tens pardalets al cap!' I ella indignada contestava: 'Pardalets? Ser inconformista li dius pardalets? No crec pas que siguin pardalets! Són motius per canviar aquesta merda de país, de regne o d'imperi. És igual. Digues-li com vulguis. Són motius per lluitar per un país nou, diferent, igualitari, just, solidari...un país millor pels nostres fills'

Quin vocabulari! Sí, senyor! Aquella època tots tenien els seus principis, en deien.

Però, a la llarga, a la meua taula de treball, tots eren iguals. Jo per ells, només era una...una dona de mala vida. (s'ha acabat de maquillar) Recordo un client que buscava la plaça Rodona. Érem a la plaça del mercat. En Lluís, aquell carai de mercader idealista li va dir: 'Ah, ja, la plaça Rodona. No buscaràs el cabaret, oi?' I el client va respondre sorprès: 'com ho sap?' I les venedores tant correctes com sempre digueren: 'El cabaret? Ah, no, no, no...no en volem saber pas res!' I jo els hi vaig retreure ofesa: 'Aquesta és la famosa hospitalitat mercadalesa? Si fos per vosaltres mai tindriem turistes!'

De fet, no era un turista. Era en Luigi, en Mirandel-lo. Traficava. No sé que traficava. Però jo sé que traficava. I què? Tots ens hem de guanyar la vida d'alguna manera...Ai, en Luigi, en Luigi...traficant, traficant va arribar a ser alcalde, el molt bandarrra!

Aquell dia em vaig acostar a ell i li vaig dir: (s'acosta al senyor i li diu) 'Hola, maco, vols que t'acompanyi al cabaret?'

Senyor: Què...què...Què diu? Ja li he dit abans que no, no gràcies.

Lena: No parlava amb vostè. Només recordava en veu alta.

Senyor: Ah, bé. (segueix immers en la seva lectura)

Lena: En aquella plaça d'aquell mercat la tal Cristina parlava de drets i d'igualtats i desigualtats i coses d'aquestes. Deia (solemne) 'hem de denunciar els maltractes d'aquest imperi!' Me l'escoltava. Deia coses que no havia sentit abans. Per alguns era una il·luminada. Per altres ella i els seus eren l'esperança. Hi havia dones que només pensaven amb els seus fills. Com la dona d'en René. En tenia dos de fills. I totes acabaren ben malament...(silenci) Què va passar amb elles? Diuen que van desaparèixer però tothom sap que se les van carregar. Aquells amb els que jo compartia les nits se les van carregar. Jo no creia amb res i també me la vaig carregar.

En aquella plaça, sa majestat va pronunciar la llista de convictes que serien expulsats i portats a la pitjor de les illes, a l'illa de l'Oest.(s'aixeca) Em preguntava: 'per què m'havia de tocar a mi viure tot allò? Per què m'havien emmanillat? Jo no tenia ideari!

Jo no creia amb res! Només era una puta! No havia fet mal a ningú!

Aquell règim no va tenir compassió d'una pobra com jo...(silenci)

M'acusaven d'escàndol públic. Però era fals. Quin era el problema? Jo coneixia els seus secrets. Coneixia els secrets del general i dels seus camarades. Totes les seves conspiracions i les seves intimitats. I en aquella època qui coneixia un secret era home mort. Hauria preferit ser morta que viure l'humiliació de ser una delinqüent. No robava. No matava. Però ells varen decidir eliminar-me del seu mapa...Vint anys després ja no era la jove atractiva i morbosa. Era una meuca de quaranta anys. Un dia tornarem d'aquella illa fastigosa. Tornarem com clandestins i desembarcarem a la Cala sagrada on en Luigi i els seus havien fet tants negocis. Tots havíem canviat una mica, una mica molt. En Luigi era el nou alcalde i li deia al mercader idealista: 'T'has perdut moltes coses durant tots aquests anys!' I jo vaig tornar a treballar a la plaça on la delinqüència i la fam eren el plat del dia...recordo un dia els homes grisos perseguien una pobra noia que havia robat unes monedes. Em vaig encarar als homes grisos. Era en Pep! Aquell noi que repartia diaris em va mirar amb cara d'odi. I els hi vaig dir: 'no podeu arrestar aquesta noia, treballa per mi.' I la vaig mirar i li vaig dir: 'no ho tornis a fer això de robar al mercat!'

En aquella plaça s'hi tornava a coure alguna cosa. Els joves i no tan joves n'estaven preparant una de grossa. Al capdavant hi havia en Pierre. Aquell noi venia somnis impossibles a tota una generació. Un dia a la plaça vaig escoltar les seves rèpliques.

I em vaig encarar amb ells: 'Voleu saber una cosa? Estic aquí perquè busco un dels vostres revolucionaris. És el meu client. Voleu saber una cosa? Molta revolució per aquí i per allà, però un cop feta la revolució, jo seguiré sent una puta vella i gastada!'

I tots cridaren: 'què diu aquesta?' Potser pensaven que no podia pensar, que no tenir opinió. Anaven equivocats. Hi ha molts mandataris que s'ho pensen. El poble no té parer! Reconec que ells m'ajudaren a pensar. Però també

veia que ells només volien eliminar el vell model per posar el seu model sense cap mena de reflexió ni diàleg. Tots cridaren: 'fora! Fora! Foteu-la fora!' I una capdavantera d'aquell grup, una tal Dolores, els va fer callar: 'A callar tots! Aquesta dona és mereix un respecte! No comparteix les nostres idees però també és una dona que lluita.'

Llavors vaig pensar: 'de cop i volta, ens hem topat amb un aire que ens reconforta, que ens allibera...' Per un moment vaig pensar que podien canviar aquell món on vivíem.

Anava equivocada. Ho vaig veure el mateix dia que vaig saber que es manifestarien davant la recepció de S'altesa Salomé. Tots cridaven: 'Morirem per la revolució! Llibertat! Justícia! Brega! Brega! Endorrequem el règim! (Se sent un soroll de fons de disturbis i trets) Va començar la batalla. Era la pitjor de les lluites que havia vist. Les bales travessaren

els cossos d'aquells joves. Els soldats també varen caure com mosques i en Pierre, el líder de tot plegat va caure a terra desangrant-se i veient com tot allò amb el que creien s'esfumava. Què podia fer jo davant de tot allò?

(silenci)

(Una llum s'encén aprop de Lena. Apareix l'espectre d'en Pierre a terra i cridant:)

Pierre: Mateu-me, malparits!

El tinent havia disparat sense escrúpols al líder. Darrera de tot allò només hi havia Salomé. La neboda del rei havia fet mans i mànigues per eliminar tota oposició possible per accedir el poder. Què podia fer jo? (es treu del bolso una polaroid) Vaig començar a fotografiar-ho tot com una boja. Enmig de tanta destrucció vaig veure un rostre angelical, semblant a una verge, jove i bonica... Era la noia que havia evitat que arrestessin al mercat. Era del grup d'en Pierre. (Apareix l'espectre d'una noia i s'acosta al Pierre)

Noia: Ho sento amor meu, no t'he pogut ajudar... Perdona'm, però m'he trobat malament. Hauria d'haver estat amb tu. T'estimo!

En Pierre, el líder de la manifestació, va morir als braços d'aquella noia que jo havia ajudat feia dies. Jo seguia fent fotos. Un soldat em va apuntar. Vaig deixar la càmera. (deixa la càmera al terra) Oh, no! La meua vida no podia acabar d'aquella manera! No volia acabar enmig d'una fossa comuna plena de cadàvers. Alto!, digué el soldat.

Vaig aixecar els braços. (aixeca els braços) Llavors aquella noia, aquell àngel, va aparèixer... (La noia s'aixeca del terra, treu una pistola i dispara) Em va salvar. (La noia es gira, la mira, somriu. Fosc. Els espectres de la noia i en Pierre desapareixen)

(Lena recull la càmera i s'asseu al banc. Una veu anuncia un tren.)

Un tren! Falten pocs minuts perquè passi l'altre tren! Hauré d'anar a comprar el bitllet... (regira el bolso i treu un moneder. Sense voler li cauen unes fotografies al terra. Lena s'aixeca amb el moneder i marxa. El senyor deixa el diari i mira les fotos)

Senyor: Senyora! Que es deixa un altre cop el bolso... i a sobre li han caigut unes fotos al terra. A veure a veure... (s'agenolla i les recull) Què és això? Cadàvers?

(Torna Lena)

Lena: Es pot saber que fa?

Senyor: Cadàvers?

Lena: És per una exposició. Marxo a l'estranger. Un periodista me les ha demanat. Segur que vostè no sap ni què carai són aquestes fotos, oi? La insurrecció del sud, li sona? (L'home fa que no amb el cap) Recordar o oblidar, vet aquí la pregunta... Estic retirada de tot però encara tinc forces per portar aquestes fotos a l'estranger.

Senyor: I per què cadàvers?

(Lena no respon. Mira el rellotge. El senyor s'aixeca.)

Senyor: Si no li fa res li recullo aquestes dues que li han caigut...

Lena: A vegades em pregunto si jo també sóc un cadàver...

(El senyor es queda perplex davant tal frase. Es mira el rellotge. Agafa el maletí i el diari i marxa)

Senyor: Bon dia, senyora.

Lena: (posa les fotos al bolso) Mai he fet un lleig a un senyor... Per què no li he pogut dir gràcies? El tren! Aquest cop no puc perdre el tren...

(Lena marxa ràpidament. Dues fotografies queden al terra. Fosc)